

Posudek oponenta bakalářské práce

Antonín Berg, *Vzájemný vztah hry a kultu*

Vedoucí práce: Mgr. Taťána Petříčková, Ph.D.

Autor se zabývá hrou v její spojitosti s archaickým kultem. Vychází přitom z textů filosofa Eugena Finka, kulturního historika Johana Huizingy a sociologa Rogera Cailloise. V prvních dvou částech své práce sleduje Finkovo pojetí příslušných fenoménů, ve třetí Huizingovo a ve čtvrté Caillioisovo; v páté části se věnuje komparaci těchto pojetí a v závěru načrtává své rozumění hry a kultu podmíněné předchozím zkoumáním.

Vybrané myslitele tlumočí autor pečlivě, s porozuměním a zpravidla věrně (výjimku zmíním níže). Rovněž srovnání jejich pozic je pečlivé a svědčí o porozumění sledované problematice. Za nedostatek nepovažuji, že autor řadí pojednání o Finkově pojetí hry a kultu před pojednání věnované Huizingovi, jelikož mám za to, že toto uspořádání odráží význam Finkova myšlení pro celek práce (a autor sám navíc na anachroničnost svého postupu poukazuje). Oceňuji rovněž, že (až na několik překlepů) je práce napsána dobrou češtinou.

Výhrady:

1) Autor v závěru uvádí, že se hra řadí „k dalším důležitým fenoménům lidského života, kterými jsou láska, práce, boj a smrt, ale zároveň se svojí povahou od nich liší a stojí jakoby proti nim. Jako jediný z těchto fenoménů nesměřuje za žádnými cíli v budoucnosti a má účel jen sama v sobě.“ (s. 50) V předchozím textu je sice na problematiku finkovských existenciálů dvakrát poukázáno (s. 9 a 44), přičemž poprvé v souvislosti s myšlenkou futurismu, ale nikde není přiměřeně rozvinuta.

2) Nesprávné je tvrzení: „Také principy *alea* a *ilinx* nejdou spojit, protože předstírání potlačuje odevzdání se osudu a pokoušení štěstí.“ (s. 37) Zde ale nejspíš jde jen o nedopatření.

Práci doporučuji k obhajobě a se zřetelem na její ambice, přednosti i nedostatky ji hodnotím jako velmi dobrou.

29. 8. 20

Mgr. Richard Zika, Ph.D.